

N:o 24.

Ank. till Riksd. Kansli den 2 Mars 1886, kl. 3 e. m.

*Utlåtande, i anledning af väckt motion om efterskänkande för år
1886 af tjugu procent å arrendena för kronans fastig-
heter.*

(I. A.)

Under åberopande af den tryckta ekonomiska ställningen inom landet och med förmålan, att ställningen i synnerhet vore svår för dem bland statens arrendatorer, hvilka tillträdt sina arrenden, innan genom Kongl. Kungörelsen den 8 April 1871 blifvit föreskrifvet, att arrendeafgifterna för statens egendomar skulle bestämmas i penningar, har Herr S. Johnson i Hvetlanda i en inom Andra Kammaren väckt motion (N:o 175) föreslagit, att Riksdagen måtte medgifva att för innevarande år 20 procent af arrendet finge efterskänkas de statens arrendatorer, som innehadt sina arrenden före utgivande af omförmälda Kongl. Kungörelse af den 8 April 1871.

Efter erhållen remiss har Stats-Utskottet denna motion till behandling förehaft, men då, ehuruväl åtskilliga bland kronoegendomarnes arrendatorer visserligen icke torde kunnat undgå att på ett bekymmersamt sätt beröras af de tryckta förhållanden, hvarunder jordbruks inom landet för närvarande arbetar, deremot å andra sidan otvifvelaktigt finnas arrendatorer, hvilkas arrendekontrakt varit så förmånliga, att

de äfven under brydsamma tider kunna utan svårigheter utgöra de åtagna förbindelserna, i hvilket afseende särskildt torde böra uppmärksammas, att vid många kronoarrenden jemte jordbruksarrendena förefinnas skogsarrenden, hvilka ofta lemnat så stor vinst, att denna fullkomligt kunnat ersätta minskningen i inkomsten från jordbruket, har Utskottet icke ansett en allmän nedsättning i arrendena, på sätt motionären föreslagit, vara med rättvisa och billighet öfverensstämmande. Någon antaglig grund för ett allmännare efterskänkande af arrendeafgifterna för kronans egendomar torde, enligt Utskottets förmenande, vara svår att finna, helst vid hvarje särskildt fall omständigheter kunna förekomma, hvilka inverka än till förmån, än till skada för arrendatorn; och om nedsättning i arrendeafgifterna verkligen skulle anses böra ifrågakomma, föreställer sig Utskottet, att giltig anledning icke förefinnes, hvarför i främsta rummet sådan nedsättning skulle tillgodokomma de arrendatorer, hvilka under nu rådande tryckta sädespris erläggga sina arrenden i spanmål.

Med afseende å hvad Utskottet sålunda anfört får Utskottet hemställa,

att Herr S. Johnsons förevarande motion måtte
af Riksdagen afslås.

Stockholm den 2 Mars 1886.

På Stats-Utskottets vägnar:

GUSTAF SPARRE.
